

335

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SZKÓŁ WYŻSZYCH I NAUKI

z dnia 29 sierpnia 1951 r.

w sprawie utworzenia kursów przygotowawczych przy niektórych wieczorowych szkołach inżynierskich.

Na podstawie art. 32 i 35 dekretu z dnia 28 października 1947 r. o organizacji nauki i szkolnictwa wyższego (Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 415) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przy Wieczorowych Szkołach Inżynierskich w Łodzi, Poznaniu i Radomiu tworzy się na zasadach podanych w niniejszym rozporządzeniu kursy przygotowawcze do wieczorowych szkół inżynierskich.

§ 2. Kurs przygotowawczy do wieczorowych szkół inżynierskich trwa 6 miesięcy bezpośrednio poprzedzających rozpoczęcie roku szkolnego w tych szkołach. Nauka odbywa się przez 5 dni w tygodniu w łącznym wymiarze do 17 godzin.

§ 3. Program kursu obejmuje teoretyczne i praktyczne wiadomości z matematyki, fizyki, chemii, języka polskiego i nauki o Polsce Współczesnej w zakresie niezbędnym do złożenia egzaminu wymaganego przy przyjęciu do szkół wyższych i do kontynuowania studiów.

§ 4. Warunkiem przyjęcia na kurs przygotowawczy do wieczorowych szkół inżynierskich jest:

- 1) ukończenie 24 lat,

- 2) wykazanie się przynajmniej 3-letnią pracą i praktyką, związaną ściśle z przyszłym kierunkiem studiów, w charakterze majstra lub technika, w szczególności jako przodownika, racjonalizatora lub nowatora,

- 3) skierowanie na kurs przez zakład pracy i przyjęcie przez komisję kwalifikacyjną.

§ 5. 1. Słuchaczy kursów obowiązują przed wstąpieniem na studia w wieczorowych szkołach inżynierskich złożenie egzaminu wstępnego, przewidzianego dla kandydatów na I rok studiów w tychże szkołach.

2. Złożenie egzaminu wstępnego z wynikiem pozytywnym uprawnia do wstąpienia do szkoły inżynierskiej na wydział odpowiedni ze względu na uzdolnienia kandydata.

§ 6. Kierownika kursu i jego zastępcę powołuje Minister Szkół Wyższych i Nauki na wniosek rektora.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 marca 1951 r.

Minister Szkół Wyższych i Nauki: w z. E. Krassowska

336

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU CIĘŻKIEGO

z dnia 4 czerwca 1951 r.

w sprawie obrotu i gospodarowania reglamentowanymi metalami nieżelaznymi.

Na podstawie art. 2 ust. 2 oraz art. 4 i 5 dekretu z dnia 5 sierpnia 1949 r. o reglamentacji niektórych surowców, półfabrykatów i wyrobów gotowych (Dz. U. R. P. z 1949 r. Nr 46, poz. 341 i z 1950 r. Nr 49, poz. 447) i w związku z § 2 rozporządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 7 maja 1951 r. w sprawie uznania metali nieżelaznych za reglamentowane oraz zgłoszenia do rejestracji tych metali (Dz. U. R. P. Nr 45, poz. 334) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Obrót i gospodarowanie na zasadach wyłączości metalami nieżelaznymi i ich stopami, stanowiącymi artykuły reglamentowane, zwanymi dalej „metalami reglamentowanymi“, powierza się w odniesieniu do:

- 1) irydu — z wyłączeniem stopów — Mennicy Państwowej,
- 2) metali reglamentowanych w stanie chemicznie czystym z wyjątkiem irydu oraz w odniesieniu do osmu, palladu, rodru, rutenu i ich stopów, jak również stopów irydu — Centrali Handlowej Przemysłu Chemicznego,
- 3) metali, wymienionych w pkt 1 i 2, w stanie innym niż określone w tych punktach oraz w odniesieniu do metali reglamentowanych, nie wymienionych w tych punktach, w postaci:

- a) półfabrykatów — Centrali Handlowej Metali Nieżelaznych,

- b) rud i koncentratów — Centralnemu Zarządowi Przemysłu Metali Nieżelaznych,

- c) złomu i innych odpadków — Centralnemu Zarządowi Gospodarki Złomem.

2. Jednostki, określone w ust. 1, mogą dokonywać skupu i obrotu reglamentowanych metali przez inne przedsiębiorstwa gospodarki uspołecznionej, organizacje gospodarcze oraz osoby, które uzyskały odpowiednie zezwolenie na wykonanie czynności handlowych, albo wyrazić zgodę na dokonywanie obrotu przez te przedsiębiorstwa, organizacje lub osoby.

§ 2. 1. Metali reglamentowanych nie wolno niszczyć ani też porzucać.

2. Reglamentowane metale powinny być używane zgodnie z zasadami oszczędności zawartymi w obowiązujących przepisach oraz wymogami planowej i racjonalnej gospodarki.

3. W przypadku, gdy w przydziale metalu reglamentowanego nie oznaczono celu, na jaki metal ma być użyty, cel ten powinna oznaczyć przy sprzedaży jednostka uprawniona do obrotu zgodnie z zasadami ustalonymi przez Państwową Komisję Planowania Gospodarczego — Biuro do Spraw Gospodarki Metalami Nieżelaznymi.